

настъпва нощта. Бурята яростно бичува, като носи гъсти облаци горещъ пѣсъкъ, който болезнено шиба беднитѣ животни и изплашенитѣ пѣтници. И хора и животни се задушаватъ, жаждата и непоносимата жега ги измъчва и нѣкои отъ тѣхъ почватъ да проклинатъ часа на своето раждане. Водачътъ, който не за пръвъ пѣтъ бива изненаданъ отъ такава буря, се мъчи да успокои хората, обръщайки погледа си къмъ небето и моли Бога да ги спаси. За щастие, тази буря, наречена *самумъ*, не трае винаги дълго. Следъ единъ-два часа всичко утихва и керванътъ отново тръгва. Но не дай, Боже, ако *самумътъ* продължи цѣль день, а понѣкога и повече! А това се случва често. Тогава цѣлиятъ керванъ (камили и хора), засипанъ отъ горещия пѣсъкъ, остава за винаги въ пустинята. По този начинъ мнозина пѣтешественици и много животни сж намѣрили тамъ своята смъртъ.

Нашиятъ керванъ, обаче, бѣше щастливъ да не изпита тази сждба. Съ страхъ той минава край изсъхналитѣ трупове и оголени скелети на нещастници, на които сждбата е отредила да не се върнатъ вече никога. Най-после водачътъ съобщава, че мѣжитѣ сж къмъ своя край. Следъ нѣколко часа тѣ спиратъ до мѣсто съ вода и растителностъ. Тукъ заварватъ малка община пѣтуващи пастири, които радушно посрѣщатъ пѣтниците, даватъ имъ прѣсна вода и подслонъ въ шатритѣ си. Следъ продължителна почивка на нашия керванъ предстои новъ пѣтъ и нови изпитания.

